

„Jane Eyre némi
Dexterrel megspékelve.”

– *Cosmopolitan*

JANE STEEL

LYND SAY FAYE

*fine
selection*

LYNDSAY FAYE

JANE
STEELE

*Egy gyilkos nő
vallomása*

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

„Én nem vagyok madár, és rab sem vagyok. Független ember vagyok, szabad akarattal rendelkezem...”

– JANE EYRE

„Hány csúszó-mászó lényt teremtettél, és hány madárnak adtál szárnyat!”

– NÁNAK GURU, A SZIKHIZMUS ALAPÍTÓJA

(IDÉZET A *THE SIKH RELIGION*BŐL)

Első rész

EGY

„Juj, de nem szeretnék az ő helyében lenni! Imádkozzék, Miss Eyre, ha egyedül marad; mert ha meg nem bánja bűnét, Isten megengedi, hogy a gonosz szellem leereszkedjék a kéményen, és elvigye magával.”¹

MINDEN GYLKOSSÁGOM KÖZÜL, melyet szeretetből vagy annál is jobb okból követtem el, az első volt a legfontosabb. Ez a munka már most nehezebbnek bizonyul, mint amilyennek valaha is hittem volna. A memoár az igazságon alapul; én azonban már oly régóta élek a hazugságok magányában!

– Jane, leszel megint a barátom? – kérdezte tőlem Edwin Barba-ry azon a bizonyos napon.

Kuzinom ajka kiharapdáltan vöröslött, bőre csillogott a megerőltetés és a vágy verítékétől. Amikor legközelebb kinyitotta hússos száját, már csak halk nyögést tudott hallatni. Még pontosan ötször kapott levegő után, szakadt mellénye megremegett hasa zsíros

¹ A könyvben található idézetek Charlotte Brontë *Jane Eyre* című könyvéből származnak. Fordította Ruzitska Mária. Európa Könyvkiadó, Budapest, 1969.

redőin, aztán mozdulatlanra dermedt, akár egy kimerült lendke-rekes játék.

Nyomban visszatérek gyilkosságaim ecsetelésére, ám előbb választ kívánok adni a kérdésre, mely szemfüles olvasóimban már nyilván felmerült: vajon miért ragad egyáltalán tollat és írópapírt egy ilyen hétpróbás gonosztevő nőszemély? A magyarázat egy végtelenül lebilincselő könyvben rejlik, melyet újra és újra elolvastam. A címe *Jane Eyre*, és arra inspirált, hogy főhősnőjéhez hasonlóan én is megírjam életem történetét. A regény legújabb kiadása egy mérész előszót is tartalmaz, melyben a szerző kikel műve kritikusai ellen. Ez a történet úgy megragadott, akár egy barát vagy szerető beszámolója. Néha legszívesebben minden betűjét magamba szívnam, ugyanakkor időnként kedvem volna áthajítani a kötetet a szobán. Ki hallott már olyat, hogy holmi titokzatos hang pont egy *nevelőnőt* szólongasson, mint ahogy ezzel a Jane-nel történik?

Én, Jane Steele ezennel szentül megesküszöm, hogy nevelőnőként eltöltött napjaim során egyetlenegyszer sem hallottam, amint rejtélyes hangok repültek volna felém az északi szél erős szárnyán; és ha mégis ilyesmi ütötte volna meg a fülemet valaha, akkor is gondosan megtartottam volna magamnak ezt a titkot, attól rettegvé, nehogy hóbortosnak bélyegezzenek.

Azonban kicsinyesnek tűnik hibáztatni a művet a szerző néhol kissé kicsapongó képzeletéért, hiszen tele van csodálatos pillanatokkal. Egykor akár én magam is írhattam volna a következő sorokat:

„Miért kell nekem mindig szenvednem, mindig remegnem, miért vádolnak, miért ítélnék el engem folyton-folyton? Miért nem tudok én soha senkinek a kedvére tenni? Miért sikertelen minden próbálkozásom, ha valakinek a kegyeibe igyekszem férközni?”

Az ilyen gondolatokat én már gyermekként magam mögött hagytam, a kis vízmosás mélyén, ahol kuzinom néhány utolsó horgésszel kilehelte a lelkét. Mégis azon kapom magam, hogy szánom ezt a furcsa, kedves Jane-t, kinek regénybeli élettörténete oly különösen hasonlít az enyémhöz: őt is csak annyira látták szívesen a nagynénje házában, mint a templomi egeret az áldozóostya között, aztán olyan leányiskolába küldték, ahol pokoli szenvedéseket kellett kiállnia. Ám azt a Jane-t alaptalanul vádolták gonoszúsággal, én azonban legfeljebb azzal vághatnék vissza az engem ócsárlóknak, hogy semmi olyat nem mondanak, ami ne volna nyilvánvaló.

A bentlakásos iskolában tanultam meg, hogyan viselkedjem leánybőrbe bújt farkasként, miként húzzam meg magam a lehető legszürkébb árnyként egy szürke tájban. Londonban alakultam át sápadt, tágra nyílt szemű teremtménnyé, akaratlanul ki-kitörő kacajjal, tele életörömmel, felszerelve piszkos szókinccsel és a zsebemben rejtegetett késsel. Végül Charles miatt változott meg minden, amikor beleszerettem, hamis nevem és rossz lelkiismeretem terhe alatt.

E memoár ezen dolgok bármelyikével kezdődhetne, ám az én kedves kuzinom, Edwin Barbary nélkül az összes többi meg sem történt volna, így hát íme, az igazság szépítése nélkül vágok bele a beszámolómba.

Bevallom: megöltem őt.

Talán már születésemtől fogva gonosz voltam, de azért nem gyűlölt mindig mindenki, mióta csak az eszemet tudom. Például emlékszem, hogy ötéves koromban édesanyám aggódva azt kérdezte tőlem:

– Megütötted magad, *chérie*?

Akárcsak most, már akkor is sápadt arcom volt, a mogyoró héjának színére emlékeztető hajam pedig makacsul kunkorodott összevissza. Éppen orra buktam a Highgate House birtokának szélén lévő házikónk mögötti kertben, és azt fontolgattam, vajon sírjak-e vagy sem. A kötenyemben összegyűjtött eper szétnyomódott alattam, édes leve úgy borított el, akár a vér.

Azokban az időkben állandóan azon törtem a fejem, hogyan vonhatnám a lehető legjobban magamra édesanyám figyelmét – akkoriban még azt hittem, hogy egyszerűen csintalan gyermek vagyok, aki csupán e világi büntetést érdemel, nem örök kárhozatot a másvilágon.

Azon a napon édesanyám éppenséggel jó állapotban volt. Nem adta át magát sem sírógörcsnek, sem az ópiumoldatnak, sem körme-ujjai véresre harapdálásának; egész nap pajkos és gyengéd volt velem, majd megragadta a kezemet, miután az az ötlete támadt, hogy hevenyészett pikniket rendezhetnénk a kertben, eperrel meg friss mézzel borított teasüteményt majszolva.

Így hát nem láttam értelmét a sírásnak. Inkább kiöltöttem a nyelvem a kiálló gyökerre, melyben elbotlottam, és nagyot nyeltem, hogy megszabaduljak a torkomban érzett gombóctól.

– Jól vagyok – válaszoltam –, habár kicsit fáj a csuklóm.

A leomló lombú fűzfánk alatt üldögélő édesanyám rám mosolygott, és így szólt:

– Akkor gyere ide, hadd nézzem!

Édesanyám francia volt. Gyakran szólt hozzám az anyanyelvén, és én ezt nagyon hízelgőnek találtam; senki máshoz nem beszélt ezen a nyelven, csakis akkor, ha direkt az illető műveletlenségére kívánta felhívni a figyelmet. Anyám számomra ugyanolyan kiszámíthatatlannak és tündöklőnek tűnt, mint egy pillangó, méltó arra,

hogy begyűjtsék és üveg alatt kiállítsák. Büszke voltam rá; őhöz-
zá tartoztam. Észrevett engem, amikor senki más nem méltatott
figyelemre, én pedig meg tudtam nevetetni őt, amikor senki mást
nem viselt el.

Ma mère megvizsgálta a csuklómat, letörölte a kötényemről a
gyümölcs levét és darabkáit, majd kissé gúnyos tekintettel nézett
a szemembe.

– Nem tűnik valami komolynak – közölte könnyedén franciá-
ul. – Még egy olyan kislánynak sem kottyánhat meg, aki cukorból
van, mint te.

– De igenis fáj – erősködtem, és arra gondoltam, hogy talán *még-
iscsak* jobb lett volna, ha elsírom magam.

– Akkor számomra ennél komolyabb már nem is lehetne! – je-
lentette ki anyám ismét franciául, majd addig puszilgatott, amíg
már tehetetlen voltam a kuncogástól.

– És odalett az összes eper – panaszkodtam.

– Ugyan, nincsen semmi baj, hiszen gondolj csak bele: egyszer-
űen nekiállunk, és szedünk még. Elvégre akad most bármi más
tennivalód?

A válasz az volt, hogy nem, semmi dolgom nem akadt; ugyanis
ez a mi kis kerti partink éjfélkor zajlott, a fogyó hold halovány fé-
nyében. Mivel mióta csak az eszemet tudtam, egy ilyen anya mellett
éltem, egyáltalán nem találtam ezt különösnek, habár bosszantott,
hogy nem vettem észre a gyökeret, amelyben elbotlottam. Nyilván
más kislányok is szoktak csipkés ruhát ölteni az éjszaka közepén,
hogy a drágakőként szikrázó csillagokkal telehintett ég alatt üldö-
géljenek az édesanyjukkal, tejszínes-krémes gyümölcsöt meg tea-
süteményt eszegetve, és eszükbe sem jut lefeküdni, amíg a hideg
harmat miatt dideregni nem kezdenek...

Ugye? Vagy talán nem szoktak? – kérdeztem magamtól néha szorongva.

Fontos tudni, hogy szeretett édesanyámat, Anne-Laure Steele-t rajtam kívül mindenki megvetette a családuknak birtokán, még hozzá két okból. Az egyik ok, mint már említettem, anyám tragikus és megmászhatatlan franciasága volt. A másik pedig a szépsége.

De nem ám a hagyományos értelemben vett, bárgyú szépségre gondolok; úgy értem, édesanyám *igazi* szépség volt, azon a bizarr, földöntúli módon, amit tátott szájjal bámulnak meg az emberek. Elszánt, szögletes álla volt, amelyet örököltem tőle, így mindig makacsnak tűnt, pedig épp a szelídséget értékelték a legtöbbször. Sötét haja volt, téglavörös csillogással, mandulavágású szemét pedig még csinosabbá tette, hogy alatta mély árkok húzódtak; csuklóját vékony hegek borították, akár a gyöngyházfényű karkötők, melyeket akkor még nem értettem.

Időnként franciául üvöltött a közömbös hold alatt halott édesapám után. Máskor nem volt hajlandó fölkelni az ágyból egészen délutánig, amikor az ablakon besütő napfényben nyögve hagyta, hogy a szakácsnőnk-szobalányunk, Agatha megitassa teával.

Mi a baj, mama? – kérdeztem ilyenkor halkan. Most, hogy felnőttem, már sokkal jobban megértem a válaszait, mint akkoriban.

Csak az, hogy a tegnapi nap nagyon, de nagyon hosszú volt.

Csak az, hogy fáradt a szemem, és az új regény, melybe belefoglaltam, mert azt hittem, nagyon fog tetszeni, egyáltalán nem jelent nekem annyit, mint reméltem.

Csak az, hogy semmi hasznos elfoglaltság nem jut eszembe, édesem, és ha mégis, akkor az olyan nehéznek tűnik, hogy bele sem bírok fogni.

Soha nem bírtam megjósolni, mikor ragyog fel megint a mosolya, vagy mikor fog váratlanul lágy csókot nyomni a homlokomra

– mindig megmagyarázhatatlannak tűnt az időzítés, mintha bármilyen ok nélkül is megérdemelttem volna a gyengédségét.

Egy szó mint száz, édesanyám és én – a két barátságos szörnyeteg – szeretetre méltónak találtuk egymást, és mindennap reménykedtünk, hogy mások is annak találják majd minket.

De nem így lett.

El fogom magyarázni, hogyan léptem a gonoszság útjára, ám előbb fontos megosztanom, hogy mit mesélt nekem édesanyám a származásomról.

Amikor hatéves voltam, anyám egy augusztusi napon árnyas kertünkben állva azt jelentette ki franciául:

– Egy szép napon minden a tiéd lesz, *chérie*, még a nagy udvarház is. Mindez édesapádé volt, és mindig is téged illetett: dokumentumok bizonyítják, annak dacára, hogy a lányokra hagyott örökség mindig roppant bonyolult ügy. A mi kis házikónk ugyan szegényes és egyszerű, de megérted, milyen sok nehézséggel kell szembenéznünk.

Nem egészen értettem az összes nehézségünket, habár azt hittem, hogy a nagynéném meg a kuzinom, akik az udvarházban éltek, csak azért laknak ott, mert rátartiak, és maguknak akarják az egész mohalepte kőhalmot a morcos személyzettel meg a halotti lepelle emlékeztető, komor falikárpitokkal együtt. Amúgy sem tartottam se szegényesnek, se egyszerűnek a mi kis házikónkat, szerettem osztott üvegű, bájos, kiugró ablakfülkéit és a kandallóiban lobogó tüzet. Ugyanakkor megértettem bizonyos nehézségeket, például azt, hogy nem jövünk ki jól a rokonságunkkal.

– Látod, hogyan néz rám a nagynénéd... Tudod, hogy nem élhetünk az udvarházban. Itt biztonságban vagyunk, ezen a meleg és

barátságos helyen, ahol magunk lehetünk – tette hozzá nyugtalanul, és a bal hüvelykujjának körménél tépkedte a bőrt, miközben könny szökött a szemébe.

– *Je déteste la maison principale* – jelentettem ki franciául, hogy utálom az udvarházat.

Áadtam neki a zsebkendőt, melyet mindig gondosan a kezem ügyében tartottam, és felszárítottam a könnyeit. Mezei sóskát szedtem, hogy meghintsük vele halvacsoránkat, és elmondtam mindenkinek, aki csak meghallgatott – ez mindössze anyámat és a kimerült, barátságos Agathát jelentette –, a vágyamat: *Bárcsak örökké így élhetnénk, ahogy nekünk tetszik, hisz én mindkettőtöket nagyon szeretlek!*

Ám a vágyam nem vált valóra.

A nagynéném, Mrs. Patience Barbary – Edwin Barbary anyja – édesanyámhoz hasonlóan özvegy volt. Megboldogult férjét Mr. Richard Barbarynak hívták, és apám, a néhai Jonathan Steele féltestvére volt. Édesapám teljes joggal tarthatott igényt Highgate House-ra, és a jelenlétemben soha senki nem kérdőjelezte meg az örökségét. Úgy hittem, a Barbary rokonság anyagi szükségből él velünk, mivel a nagynénémről semmilyen körülmények között nem lehetett volna azt állítani, hogy élvezné a társaságunkat.

Ami azt illeti, a nagy házban tett egyik látogatásunk során, nem sokkal a kilencedik születésnapom után, éppen ez a téma merült fel társalgás közben.

– Roppant kedves magától, hogy teára invitált minket – mondta édesanyám a nagynénémnek visszafogott mosollyal. – Gyakran említtem Jane-nek, hogy ajánlatos volna jobban megismernie a Steele-birtokot; elvégre itt fog élni, ha felnő, és *mon Dieu*, belegondolni is

szörnyű, micsoda vétségek történhetnének a háztartás igazgatásában, ha a lányom nem ismerné alaposan a... Hogy is mondják angolul? A bonyodalmas részleteket.

Patience nénikém robusztus asszony volt, aki állandóan gyászruhát viselt, habár semmi más jelét nem mutatta, hogy hiányolná a férjét. Talán valójában valami egészen mást gyászolt: például az elveszett fiatalságát vagy esetleg az afrikai pogányokat, akik Krisztust nem ismerve lelték halálukat.

Tény, ami tény, a rokonaim soha meg sem említették Richard bácsikámat, és mintha nem is nagyon hiányzott volna nekik. Ezt furcsának találtam, mivel a ház tele volt a bácsikám portréival: a szalonban egy akvarell az esküvőjéről egy baráttól, a könyvtárban egy olajfestmény az előkelő üzletemberről. A képek tanúsága szerint Richard bácsikámnak határozott vonalú, szinte biggyesztett ajka volt, íves szemöldöke és sötét üstöke, a tekintete pedig kissé hetykén csillant, amitől fessebbnek tűnt, mint ahogy én egy „előkelő üzletembert” képzeltem. Az *üzletember* szóról nekem inkább hangyaként egymás után masírozó alakok jutottak eszembe, lehajtott fővel, egy sor egyforma esernyővel. Úgy gondoltam, hogy ha ismerem volna a bácsikámat, valószínűleg kedveltem volna. Fogalmam sem volt, vajon mi vehette rá, hogy épp egy olyan nőt vegyen el feleségül, mint Patience nénikém.

Szerencsére Patience Barbary olyan képpel volt megáldva, amely biztosította, hogy nem kellett ismét elszenvednie a házasság kellemetlenségét, és úgy gondolta, hogy ez a kinézet becsületére válik – legalábbis anyámnak örökösen a szemére hányta a szépségét, amely ugyebár tagadhatatlan volt, ám a mama mindig csupán egy jeges mosollyal fogadta a nénikém szúrós megjegyzéseit. Patience nénikém ábrázata olyan széles volt, akár egy béka pofája, orcája

állandóan vöröslött, ajka pedig egy kőtömbbe véssett vonalra emlékeztetett.

– Oly sok ideje él már a mi dicső birodalmunkban! – sóhajtott Patience néni, miután édesanyám habozott egy kicsit a megfelelő szavak kiválasztásánál. – És ennek dacára még mindig ilyen szörnyen kínlódik a nyelvünkkel! Hát kérdem én, maga szerint megfelelő példát mutat ezzel a kis hölgynek, akiről azt reméli, hogy egykor majd Highgate House úrnője lesz?

– Talán valóban nem ez a megfelelő példa a lányom számára – felelte a mama dermesztően fagyos hangon –, de sajnos igen ritkán nyílik alkalmam a maguk nyelvén társalogni.

– Ó! – tettetett csodálkozást a nénikém. – Ez nyilván nagyon bosszantó lehet.

Legszívesebben édesanyám védelmére keltem volna, de csak tehetetlenül, némán ücsörögtem, mivel a nénikém engem csupán egy leheletnyivel utált kevésbé, mint a mamát. Elvégre félszeg és esetlen voltam, örökölttem anyám túl vékony nyakát és túl merengő arckifejezését. A szemem is ugyanolyan macskaszerű volt, mint a mamáé – és ugyanolyan sóvár tekintetű, hogy őszinte legyek –, színében viszont a legegyszerűbb, legátlagosabb cédrusbarna. Néha az a gondolatom támadt, hogy ennél igazán kaphattam volna jobbat is anyámtól. Neki magának különös, halovány topázzsínű volt a szeme, akár a fagyott méz.

Apámat, Jonathan Steele-t sosem hibáztattam a hiányosságaimért. Tőle soha nem vártam el semmit – mivel egyáltalán nem emlékeztem rá –, így nem várhattam tőle *többet*.

– *Aimes-tu ton gâteau?* – kérdezte ekkor anyám tőlem, hogy ízlik-e a sütemény.

– *Ce n'est pas très bien, maman* – válaszoltam őszintén, hogy nem valami finom.

Patience néni fortyogott magában; fenyegetésnek tartotta a francia nyelvet, és így utólag el kell ismernem, hogy talán igaza is volt.

– *Pauvre petite* – azaz „szegény kicsikém”, sajnálkozott anyám.

Mama és Patience néni ezután mindketten tüntető és sokatmondó némaságba temetkeztek, én pedig magamon éreztem Edwin kuzinom tekintetét, mintha izzó tűkkel szurkált volna. Amikor a felnőttek felhagytak az illedelmes hallgatással, és nekiálltak hamis dicséreteket meg nyílt kritikát egymás fejéhez vágni, a kuzinom is támadásba lendült velem szemben.

– Van egy új íjam nyilakkal, amit megmutathatnék neked, Jane – motyogta.

Gyermek létére Edwin furcsamód sokat sejtető hangnemet tudott megütni. Az ösztönös bajtársiasság hirtelen fellángolása azon nyomban le is lohadt bennem, amint felidéztem, valójában *milyen* a kuzinom. Pedig nagyon is szerettem volna kipróbálni az új íját – csak épp Edwin nélkül, vagy ha lehetett volna, inkább egy teljesen másmilyen Edwinnel.

A kuzinom négy évvel volt idősebb nálam, vagyis akkoriban már elmúlt tizenhárom. A kapcsolatunk mindig is különös volt, ám 1837-re sötétebb árnyalatot öltött. Nem úgy értem, hogy csak az ő oldaláról: tény, hogy hol felhívtam magamra a figyelmét, hol ügyet sem vetettem rá, és a háztartásunkban élő minden felnőtt meg is rótt ezért a szeszélyességért. Hagytam, hogy inkább hóboritosnak higgyenek, ne pedig sznobnak, pedig valójában mindkettő igaz volt rám. El kell ismernem, hogy szükségem volt Edwinre; közelebb állt hozzám korban bárki másnál, és láthatóan borzasztóan

vágyott rá, hogy vele foglalkozzam, miközben édesanyámat leszámítva senki más nem vett tudomást rólam.

Velem ellentétben Edwin olyan gyermek volt, akit az édesanyja példásnak vélt: barna hajú, pirospozsgás arcú és buta, mint a tök. Folyton az alsó ajkát rágcsálta, mintha attól tartott volna, hogy egyszer csak eltűnhet.

– Láttad már az új kancánkat? – kérdezte azután. – Holnap kikocsizhatnánk vele.

Csöndben maradtam. Amikor legutóbb kikocsiztunk mi ketten, és körbeélt minket a lóhere édes illata, Edwin szétnyitotta a nadrágja elejét, és megmutatta a szövet alatt rejtőző húst, amely engem egy kövér gilisztára emlékeztetett. Megkérdezte tőlem, tudom-e, hogy mire való. (Akkor még fogalmam sem volt; ma már tisztában vagyok vele.) Csak bárgyún bámultam, amíg vissza nem dugta a meg-megránduló testrészt, aztán úgy döntöttem, többet tudomást sem veszek az incidensről. Edwin kuzinomnak nagyjából annyi esze volt, mint az én madártollgyűjteményemnek, így a saját okosságomat zavarba ejtően csalásnak éreztem. Szégyelltem így megvetni őt, elvégre idősebb volt nálam, ráadásul szorosan összefűztek minket a gyermekkor erős szálai.

Épp mielőtt hazaértünk volna, Edwin megkérdezte, hogy amikor legközelebb kikocsizunk az erdőbe, akarom-e majd megérinteni azt a bizonyos testrészét, én pedig erre nevetésben törtem ki, és abba sem bírtam hagyni, miközben a kuzinom skarlátvörösre pirult.

– Gonosz dolog, hogy így tudomást sem vesz a rokonodról, Jane – nyaggatott most Edwin.

Rokon, rokon, rokon, örökké ezt hajtogatta: mintha nem csupán vérrokonok lettünk volna, hanem egyenesen *rokon lelkek*. Mivel továbbra sem voltam hajlandó reagálni a szavaira, Edwin úgy bámult

rám, mintha megoldandó kirakós volnék. Kezdttem attól tartani, hogy talán *tényleg* azt gondolja rólam, nem vagyok több egy kirakósnál – egy élettelen, érzéketlen játéknál. Habár most már nem képzelem magamról, hogy volna lelkiismeretem, attól még soha nem voltam híján érzelmeknek.

– De talán csak rosszkedvű vagy. Tudom már! Akarsz játszani velem valamit uzsonna után?

Édesanyám imádta a különféle játékokat, ahogy én is; és habár kissé bizalmatlan voltam a kuzinommal szemben, azért nem féltem tőle. Elvégre odavolt értem.

– Mit játszanánk?

– Megosztanánk egymással a titkainkat: én elmondom az enyémetek, ha cserébe te is elárulod a tiedet – krákogta. – Sok-sok titkot tudok, úgy ám. Borzalmas titkokat. Biztos te is tudsz néhányat. Jó móka lesz kibeszélni őket.

Fontolóra véve titkaim tárát, azon kaptam magam, hogy vonakodom megosztani őket.

Minden este megígérem Agathának, hogy lefekvés előtt szépen elmondom az imámat, de valójában már hat hónapja leszoktam az imádkozásról, miután egyszer kihagytam, és nem történt semmi.

Egyszer kipróbáltam édesanyám ópiumoldatát, mert a mama mindig azt mondja, hogy attól minden jobb, de én csak rosszul lettem tőle, aztán hazudtam arról, hogy mi bajom van.

A kiscicám megkarmolt, mire olyan dühös lettem rá, hogy kiengedtem a házból, és többet nem jött vissza, nekem pedig azóta is görcsbe rándul a gyomrom, valahányszor elképzelem a szegény cicuskát, amint a sötét, hideg erdőben vacog.

Nem akartam, hogy Edwin tudomást szerezzen ezen dolgok bármelyikéről is.

– Mesebeszéd! Nincs neked annyi eszed, hogy fontos titkokat tudhass – gúnyolódtam inkább, ide-oda tologatva a morzsákat a tányéromon.

Edwin fájdalmasan tudatában volt önnön bugyutaságának, és szavaimra előntötte arcát a pír. Már majdnem bocsánatot kértem tőle ott helyben, hiszen tudtam, hogy ezt tenné egy jó kislány, és igyekeztem rendesen viselkedni, ám ekkor a kuzinom felállt az asztaltól. A felnőttek, akik még mindig vígan acsarogtak egymásra teáscsészéjük aranyozott pereme fölött, figyelemre sem méltattak minket.

– Hogyne tudnék – morogta alig hallhatóan Edwin. – Például nem szégyelled, hogy anyád nem jobb holmi parazitánál?

Tátott szájjal bámultam a kuzinomra.

– Úgy bizony. Vagy talán nem tudod, mit pletykálnak róla? Senki nem szokott meglátogatni titeket?

Ez kegyetlen csapás volt.

– Tudod, hogy nem. Soha senki nem jön hozzánk látogatóba.

– És vajon miért nem, Jane? Ezt mindig is furcsának találtam.

– Azért, mert jószágként tartanak minket a saját birtokunkon! – kiáltottam fel, és ökölbe szorított kézzel csaptam az asztalra, figyelmetlenül lelökve róla egy vajas tálkát.

Ahogy a porcelán lerepült az asztalról, és széttört a keményfa padlón, kuzinom arcára ostoba döbbenet ült ki. Édesanyám szintén meghökkent, ugyanakkor helyeslően pillantott rám; hiszen csupán elismételtem azt, amit ő maga motyogott egyszer az egyik nagyon, de nagyon rossz éjszakán.

Patience nénikém arca szinte sugárzott az elégedettségtől, láthatóan alig bírt uralkodni magán, nehogy fülig érő vigyor üljön ki a

képére, hiszen alig akad kellemesebb annál, mint amikor az ellenség önszántából bizonyítja a másik fél igazát.

– Meghívom magukat teára, erre így viselkedik ez a... ez a *neveletlen* lány? – tiltakozott élesen. – A maga helyében én kiverném belőle a cirkuszoslást, még hozzá sürgősen. Egy jó erős vesszőnél nincs is jobb eszköz az illetlen szokások megelőzésére.

Anyám felállt az asztaltól, és lesimította vékony pamutruháját, mintha sürgős dolga lenne valahol másutt.

– Az én lányom nem *neveletlen*, hanem okos és élénk.

– Dehogy, ez egy vadóc kis boszorkány, és a féktelen viselkedése miatt előbb-utóbb nagyon rossz véget fog érni, ha nem neveli meg.

– És a maga gyermeke ugyan mi? – sziszegte anyám, ledobva a szalvétáját. – Egy pohos tökfilkó? Vele összehasonlítva Jane-nek igazán nincs miért szégyenkeznie, efelől biztosíthatom. És afelől is, hogy többet nem leszünk itt a terhükre.

– Többé nem is látjuk magukat *szívesen* – vágott vissza Patience néni. – Hadd gratuláljak magának, Mrs. Steele! Előbb sikerült teljesen elidegenítenie magától az előkelő társaságot, majd végül megsértette azt az egyetlenegy személyt is, aki még hajlandó volt nagylelkűen megengedni magának, hogy egy asztalnál üljön vele... Micsoda hihetetlen erőfeszítés volt ez a maga részéről! Ám legyen, egyikünket sem óhajtom a másik elviselésére kényszeríteni. Ha képtelen megnevelni azt a kis háрпиát, akit a lányának nevez, akkor a jövőben legyen szíves távol tartani magát a házunktól. Én és a fiam mindenképpen ugyanígy gondosan tartani fogjuk a távolságot.

Anyám harciassága lelohadt, bánatos kifejezés ült ki az arcára. Arra jutottam magamban, hogy Patience nénikém fárasztó természete megbocsátható lett volna, ha mellé okos vagy kedves; de mivel

közönséges és kárörvendő volt, úgy döntöttem, hogy gyűlölöm őt, és örökké gyűlölni fogom.

Mama ökölbe szorította apró, kecses kezét.

– Kérem, a jövőben vegye figyelembe a lányom jogait, *minden* jogát, különben megbánja – parancsolt a nénikémre, bár az asztalt nézte helyette, majd nyomatékosan biccentett, sarkon fordult, és egyetlen hátravetett pillantás nélkül kivonult.

Mama azonban elég gyakran viharzott ki így – az indulatos távozás kimondottan bevett szokása volt –, ezért én inkább hátramaradtam, és próbáltam megállapítani, ezúttal mekkora kárt okoztunk.

Patience nénikém céklavörös volt, és szinte remegett a dühtől, de azért sikerült kinyögnie annyit:

– Parancsoltok még süteményt, gyerekek?

– Én paprikáztam fel Jane-t, mami – szólt Edwin, aztán felém fordult. – Bocsánatot kérek azért, amit az előbb mondtam – tette hozzá az ajkát harapdálva. Úgy emlékszem, azon a délutánon keményített gallérú inget viselt barna mellénnyel és vörösesbarna zakóval. Nyaka groteszk módon dagadt ki az anyagok szorításából.

– Semmi baj, Edwin. Köszönöm a teát, Patience néni. – Akár csak a legtöbb gyermek, én is mindennél jobban utáltam kínos helyzetbe hozni magam, így a ripityára tört porcelán látványától a rosszullet környékezett. Felálltam az asztaltól. – Jobb, ha én most... Vizszontlátásra!

Patience néni tekintete szinte lyukat égetett belém, ahogy otthagytam őket.

Aznap este elmentem az istállóhoz, hogy meglátogassam a kezes kancákat, elmélyedjek szelíd, tiszta tekintetükben, és egy kis időre elfeledkezzem a kuzinomról. Ha Edwinre gondoltam, az csakis önutálatot váltott ki belőlem; gyűlöltem, hogy eltűnöm csökönyös

közeledését, ugyanakkor hosszú évek óta ellenállhatatlanul kötött össze vele a kényszerű bajtársiasság.

Hízelt nekem a figyelme; úgy tapasztaltam, hogy a hízélgés nagyon tetszik azoknak, akik ösztönösen önzőnek születnek.

Már századszorra vagy talán ezredszerre álltam ott az istállóban, úgy fülelve a halk nyihogásra, mintha altatódal lett volna, egy kanca izmos nyakához szorítva az arcomat. Fogalmam sincs, vajon Highgate House lovai engem kedveltek-e, vagy csupán a kockacukrot, amelyet mindig hoztam nekik; mindenesetre ők soha nem meredtek rám barátságatlanul, és azzal sem szoktak fenyegetni, hogy az örök kárhozát hajszálvékony határvonalán egyensúlyozom. Mindig megnyugtatót, ha beszívtam a széna édes illatát és a lovak sűrű szőrének kellemes szagát – és cserébe én is nyugtató hatással voltam rájuk, egy kifejezetten ideges csikó például rögtön lehiggadt a jelenlétemben.

Elmerengtem a lovakon meg azon, hogy mit kezdenék velük. Álmodoztam arról, hogy édesanyámmal együtt kilovagolhatnánk a virágzó almafákhoz, és pikniket rendeznénk a közeli, zöldellő réten, ahol semmi mást nem tennénk, csak ennénk meg kacagnánk; aztán elképzeltem, hogy csatába lovagolok az egyik paripa hátán, Patience néni és Edwin feje a lábamnál hever.

Mama meg én tavasszal legfeljebb csak egy könnyű vacsorát szoktunk elkölteni, és egy olyan sietős távozást követően, mint a ma délutáni, tudtam, hogy édesanyám bezárkózik a szobájába a regényeivel meg a gyógyitalaival, így hát odakint maradtam az istállóban, amíg a szél be nem süvített a nagy ajtó lécei között, a szuszogó lovak pedig el nem csöndesedtek simogató kezem alatt... Nem tudhattam, egészen másnapig, hogy addigra már tényleg teljesen és véglegesen magamra maradtam.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Amikor aznap este nyolc óra körül hazaértem, kis otthonunkat áthatotta a kiöntött ópiumoldat vészjósló, tömény, édeskés szaga. Megtudtam, hogy anyám már hét órákor lefeküdt, ami utólag szerencsétlen időzítésnek bizonyult, mivel így már soha többé nem láthattam. A szolgálónk, Agatha másnap reggel holtan talált rá a szobájában, dermedten és jéghidegen hevert az ágyán, üveges tekintettel meredt az ablakra.